

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: Bp. sten.

Forrás: Magyar hírnap

Bp.

(Hely)

1915 I. 26

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Osztályozás

Tárgy

910.2

Hely

Idő

"1915"

Személy

Budapestben.

Szívesen olvassuk a cikket, amit a Privat ur cikke. Irja tudniillik a következőket: **Temps** hozott. Budapestben szerzett tapasztalatait írta meg a cikkben a Temps itt átutazó munkatársa. Meglepett, hogy az ismeretetés aránylag tárgyilagos, nincsenek benne nagy tévedések és nem is rosszakaratu, az írónak nem volt muszáj hazudnia, ferdítenie, sem impresszióit meghamisítania még akkor sem, amikor budapesti szemleutja közben elérkezett a Muzeumkerthez és ott látta a hadizsákmány gyanánt közszemlére tett orosz és szerb ágyukat és látta, hogy öt kis gyermek játszadozik velük és a hatodik farkarddal vezényli őket az ágyukhoz. Az ágyu és a gyermek jó téma háborus időben, akár csak békében a gyermek és a szívárvány. Az ágyuk körül játszadozó gyermekek szimbolizálják az óhajtott szebb jövőndőt, melynek kiviyásáért küzdenek most a világ se-regei.

Azán a francia író már eljuthat a társadalmi és a társaságos élet szemléléséhez és találunk cikkében egy mondatot, melylyel egyszerűen rokonszenvenné válik Edmond

⇒ Az itteni hölgyek úgy dolgoznak, mint Franciaországban és egymással versenyeznek a Vörös Keresztnél és a segítő hivatalokban. Komolyan veszik a háborut.

Es ez így is van. A hölgyek tevékenysége olyan meghatóan önfeláldozó, hogy az ellenségnek is kalapot kell emelnie előtte, mert a nagy humanizmus szelleme sugárzik belőle és ékes virágokat fejleszt. A mostani háboruban nem győzzük eléggé gyakran ismételni, önérfetünket, reményeinket épügy mint harcos katonáink vitézsége erősíti, bizalmunkat szilárdítja a társadalmi hatalmas tevékenység látása és e munkálkodás sok nagyszerű eredménye. E munkában pedig fáradságot nem ismerő szeretettel veszi ki a maga részét a budapesti nő. Jó volt könnyű időben, szép világban a hangos dicséret arról, hogy Budapestben vannak a legszebb asszonyok, a legelegánsabbak, kiknek izlése öltözködésben, megjelenésben versenyezhet a párisi asszonyokéval, de

jobb mégis most azt hallani, hogy az idegen író, ha a franciaországi női háborus akciót dicsérni akarja, leginkább azzal teheti, hogy a budapesti nőkéhez hasonlítja.

Budapestben a hadbavonultak családtagjainak gyámolításában, a háboru miatt munka nélkül maradt szükölködők segítésében, a ruhátlanok felruházásban, az éhezők ellátásában a lelkes asszonyok, a leggazdagabb épügy, mint a kevésbé módosak, szinte emberfeletti végeznek. Adnak a vagyonukból, szolgálnak, ahol gyengéd női lélekre és ápolásra, a fájdalomak könyveinek letörlésére van szükség s a munkájuk nem divat, nem sport, nem szórakozás, hanem nehéz, kemény munka, mit a hivatás átérzése végeztet velük és ez az, amit ellenségünk is találóan jellemez, amikor azt mondja, hogy komolyan veszik a háborut.

A háboruban mi győzni fogunk. A győzelemért a nemzet hálájából mindenkinek kijár a maga része, akit minő jutalom illet. A magyar nőknek is. Folytassák a nagyszerűen imponáló tevékenységet azzal a szeretettel, mint ahogy eddig és most teszik, a legmaradandóbb aranykönyvbe, a történelembe iktatódik a háborus időben a magyar nők

1915.

munkájának soha el nem feledhető érdeme, egy sorba ama hősökkel, akik a csatatereken ujitották fel a magyar vitézek történelmi emlékét, a legendákat akik elevenre keltet-

ték és akik hősi tetteikkel a világot, barátot úgy, mint ellenséget, bámulatba ejtették.

Az ő munkájuk mindennap áldásos. A megpróbáltatások e nagy idejében, amit a nő gondossága, erénye, lelkes honszerelme létesít, az mind egy-egy nagy tett, mind öröm és boldogság egyuttal a tudat, hogy a háboruutánra is megmarad, mert hisz akkor is erősen szükség lesz rájuk. Egyelőre köszönjük ellenségünknek a figyelmes sorokat. Budapest hölgyei tán csak azt gondolják az idegen írását olvasva, hogy „köszönjük a bókot“, mert hisz nekik oly természetes, hogy amit tesznek az kötelességük, mint ahogy természetesnek találják, hogy az idegen megdicséri szép megjelenésüket, amikor a régi képviselőházban tartott háborus előadás publikumáról írva azt is megjegyzi, hogy „A toillettek izlésesek. Fátylak alól szép, fekete szemek világítanak.“